

Emma Gads tale ved Dansk Kvindesamfunds fællesmøde

Taler

Emma Gad
Forfatter

Dato

14. juli 1901

Sted

Aarhus

Damernes kunstflidsforening og dens betydning

Det har været mig en Glæde at modtage Opfordringen til ved dette Møde at fortælle lidt om den i Vinter stiftede Damernes Kunstflidsforening og dens mulige Betydning i national Henseende, da det selvfølgelig maa være magtpaaliggende for de Ledende, at gøre Sagen bekendt i vide Kredse og først og fremmest at skabe Sympati for den i en Forsamling som denne af intelligente og forstaaende Tilhørere.

Man har ved alle i de senere Aar afholdte Udstillinger kun altfor tydeligt faaet Øjnene op for, at vor danske Kunstflid staar meget tilbage for vore to Søsterlande, særlig Vævningen, og denne Mangel menes for en Del at have sin Grund i, at man i Danmark har savnet en planmæssig Samvirken mellem de forskellige Faktorer gennem en stor kvindelig Forening.

Saadanne udbredte filantropisk anlagte kvindelige Kunst- og Husflidsforeninger har nemlig længe spillet en stor Rolle i vore to Nabolande. I Stockholm er der, som De vist alle ved, den meget omtalte Forening »Handarbetets vänner«, der i Løbet af 28 Aar fra en ringe Begyndelse har arbejdet sig frem til en Aarsomsætning af over 200,000 Kr. foruden at den har givet et stort betydningsfuldt Bidrag til Sverrigs kunstindustrielle Fremgang, dels ved at sprede Interessen for Kunstflid over hele Landet, og dels ved vellykket Deltagelse i alle udenlandske Udstillinger, hvorved Opmærksomheden er bleven henvendt paa den nationale svenske Vævekunst. I Lund har Sverrig en lignende Forening med tilhørende Kunstvæveskole og Lotteri knyttet til det af Professor Karlin med stor Dygtighed ledede kulturhistoriske Musæum.

Endelig har man i Christiania den store og meget værdifulde Institution »Norsk

Husflidsforening,« der med sine Filialer i de norske Byer har en Aarsomsætning af over 300,000 Kr. Denne Institution administreres af en Fællesbestyrelse paa atten à tyve Medlemmer, Damer og Herrer om hinanden, hvad jeg tror, er en meget heldig Foranstaltning, da det mandlige og kvindelige Samarbejde netop i denne Sag maa være overordentligt frugtbringende og supplerende.

Naar der nu, iøvrigt med Rette, spørges, hvorfor vi i Danmark da saa længe har staaet tilbage og ganske har savnet en tilsvarende Institution, en udbredt Forening, der spreder Sansen for kunstnerisk forskønnet Haandgering i det store Publikum, ja, gennem Husfliden helt ud i Folket, saa maa der svares, at Betingelserne i Sverrig og Norge har været langt gunstigere end her; i begge disse Lande er der en rigere Skat af Almuemønstre, og saa at sige enhver Kvinde af Folket er født med Sans for Vævning, Farvning og Baldyring, lige som enhver Bondedreng er øvet i Skæring og Snitning. »Norsk Husflidsforening«, der kun er omkring 10 Aar gammel, har derfor i denne korte Tid formaaet at fremmane alle de gamle Former til nyt Liv, saa at enhver Rejsende søger hen til Foreningens store og imponerende Salgslokale i Carl Johansgade for at gøre Indkøb af de saa meget paaskønnede nationale Rejsesouvenirs, som vi desværre her ganske savner. Dertil kommer, at Interessen for Kunstvævning og Brodering ikke alene er en Folkesag i Sverrig, men gaar højt op i Samfundet, der hvorfra Støtten skal komme. »Handarbetets vänner« har under sin Begyndelseskamp, den intet Foretagende jo undgaar, haft glødende Forkæmperinder og Hjælper-sker i Landets kongelige og adelige Damer, der straks gjorde Bestillinger og allevegne talte varmt for Sagen; noget tilsvarende savner vi ganske, idet der overhovedet her til Lands, fraset almindelig Veldædighed, findes en paafaldende ringe Grad af Samfundsfølelse hos højtstaaende Damer, set i Forhold til andre Lande, særlig England, hvor Bærerinderne af de ældste og stolteste Navne tidt med deres hele Sjæl lever med i det, der angaar Kvindernes Arbejdsvilkaar i alle Stænder. Det forstaas simpelt hen ikke i vor Dameverden, at sociale Interesser er en Pligt og en Glæde. Denne Mangel ved vor Kultur har vist sig særdeles tydeligt ved Paabegyndelsen af dette Foretagende, der dog maatte siges at være fuldt ud baade kvindeligt og nationalt, og i hvilket vore Herregaardsfruer med deres Traditioner og rige Fortidsskatte havde haft saa store Betingelser for at kunne være til Hjælp med Raad og Daad. Hvad der i saa Henseende er ydet os, er saare sparsomt - idetmindste indtil videre; Bestyrelsen maa stræbe ved egne Kræfter at arbejde fremad og samtidig værne om Fortidens Arv. Ogsaa vi Danske har nemlig noget nationalt og særegent at føre videre; vi har Hedebosyning, Amagersyning og Falstersyning, al denne skønne Hvidsøm fra forskellige Dele

af Landet, som opvækker alle kyndige Udlændinges Beundring, og hvis Bevarelse Kunstflidsforeningen vil gøre det til en af sine Opgaver at værne om, dels ved at frembringe den og dels ved at henlede de Rejsendes Opmærksomhed derpaa.

De vil forstaa, at det første, som der derfor i Vinter var at gøre, var Oprettelsen af en Kunstflids-skole, som allerede fungerer og er i god og lovende Vækst. Med Tiden haaber man, at den vil komme til at omfatte alle Slags Kunstindustri, der egner sig for Kvinder, men man maa jo krybe, før man kan gaa, og vi er begyndt med Kunstvævning, Kunstbrodering og Hvidsøm, samt Snedkerarbejde og Trædekoration. Trods Vanskelighederne ved at indrette et Snedkerværksted, fandt vi det nemlig nødvendigt for Skønhedsvirkningens Skyld fra første Færd selv at forfærdige det Træarbejde saasom Gardinstænger, Dørstykker, Skærmbrædtsrammer o. l., der er uadskilligt forbundet med de vævede og broderede Sager. At faa disse smukke og stilfulde er nemlig af den største Vigtighed, da de i Skolen frembragte Genstande, fraset Salget, skal benyttes til Gevinster i det Lotteri, som knyttes til Institutionen, med indtil 10,000 Lodsedler à 2 Kr. og en aarlig Trækning de første Dage i December. Ved den forventede Indtægt af dette Lotteri haaber vi nemlig med Tiden at kunne opretholde Skolen, der næppe vil kunne staa paa egne Ben. Imidlertid er den blevet modtaget med al den Interesse og Velvilje, man kunde vente og ønske. Væve- og Broderskolen aabnedes den 1ste Februar og besøgte indtil 1ste Juni af 44 betalende Elever. Snedkerskolen, der er beregnet paa ca. 12 Elever ad Gangen, aabnedes den 1ste Marts og har indtil videre 5 betalende; denne Afdeling er naturligvis den vanskeligste at faa sat godt i Gang, og vi har fundet det tjenligst at vente til efter Sommerferien med at gøre yderligere Anstrængelser for at indarbejde den i Publikums Bevidsthed. Iøvrigt synes denne Snedkerskoles Formaal at være saa nyttigt og praktisk, at det vilde være mærkeligt, om ikke den skulde fange Almenhedens Interesse og Velvilje. Ved Ordningen af den opstilledes nemlig det Spørgsmaal, hvortil disse Elever da skulde uddannes, hvortil deres et eller toaarige Skoletid kunde bruges, da den i hvert Fald jo vilde være utilstrækkelig til at lære at forarbejde virkelige Møbler med Skuffer og Døre, hvad der kræver mange Aars Læretid; man kom saa paa den Tanke, at Eleverne samtidig med at lære lettere Snedkerarbejde efter Kunstneres Tegninger, forsøgsvis skal uddannes til en Stab af kvindelige Hushaandværkere, unge Damer, der paa Bestilling i Dagevis med Foreningen til Bureau kan gaa rundt i Hjemmene for at udføre det forefaldende Reparations og Dekorationsarbejde, Møbelpolering og Fernisering, Gardin og Billedophængning,

Limning og Opstopning, muligvis lidt Maling og Laasereparation, kort sagt alle disse Smaaarbejder, der synes kun at være til Plage for de store Værksteder, siden det næsten er plat umuligt at faa en Snedkersvend hjem dertil; hvem kender ikke den Tilstand, særlig ved Flyttetider, hvor Malerier og Rullegardiner flyder om paa Gulvene, fordi den uundværlige Snedker aldrig kommer. Det er jo desuden sandsynligt, at en ung Dame, hvem Hjemmets Hyggefølelse utvivlsomt er mere medfødt end selv den mest faguddannede Snedkersvend, uvilkaarligt vil have lettere ved at frembringe en lille Skønhedsvirkning ved Anbringelsen af et Billede eller et Stykke Stof end den mandlige Kollega, hvad der paa den anførte Maade vil kunne komme ogsaa de mindre Hjem tilgode. Denne Snedkerskole vil formentlig ogsaa kunne gøre Nytte i kortere Kursustid for unge Piger, der ikke vil benytte det lærte som Erhverv, men bliver gifte f. E. paa Landet, hvor Haandværkerhjælp er vanskelig at skaffe til Huse. Skolen koster 10 Kr. mdl. med 5 Timers daglig Undervisning af en kvindelig Snedker; Ledelsen tilses og støttes af Snedkermester Frøken Katrine Horsbøl, som har stor Interesse for Sagens Fremgang og med sin noksom kendte Dygtighed og den mest opofrende Elskværdighed har været behjælpelig med at faa denne vanskelige Del af Foretagendet sat i Gang.

Jeg brugte Ordet Erhverv, og skal i denne Sammenhæng bemærke, at denne Uddannelse til Hushaandværkere, som maaske har en Fremtid for sig, ikke er det eneste Punkt, hvor Kunstflidsforeningens Bestyrelse tænker sig at kunne skabe en Kilde til virkelig selvstændigt Erhverv. I Foreningens Program staar der angivet som dens Formaal: af være til Gavn for det kvindelige Hjemmeerhverv, derved maa forstaas Bierhvervet, Hjælpen til det daglige Forbrug i Hjemmene med de smaa Indtægter, hvor alle Husfællerne maa yde hver deres Skærv, hvis det skal slaa til. Jeg har fundet det rigtigst i den Henseende straks at tone Flag, dels fordi jeg synes, at ogsaa den Slags Hjælpe-Fortjeneste i mange Forhold har sin Berettigelse, og dels fordi jeg ikke tror paa, at hverken Kunstvævning, Brodering, Hedebosyning eller Trædekoration kan føde sin Udøverinde helt og holdent, i hvert Fald ikke ordentlig. Folk vil ikke hertillands betale disse Ting med saa høje Priser. Men netop ved at skabe smukke Opgaver for Bierhvervet i Hjemmet, mener jeg, at en videre Udvikling af Kunst og Husflidssagen socialt set har sin store Betydning, idet den indirekte virker til Gavn for det virkelige Erhverv. I det Tilfælde, at den kan drage noget af den Arbejdskraft bort fra Industrien og især fra Kontorarbejdet, som nu søger til disse uhyre overbefolkede Erhvervsgrene for at tilfredsstille Behovet: Klæder og Lommepege, og faa noget af Strømmen ledet over paa Udøvelsen af

kunstnerisk værdifuld Haandgærning, saa vil det være en Vinding for alle Parter. Den virkelig erhvervende Kvinde vil derved blive befriet for sin mest ødelæggende Konkurrent: Middelstandskvinden, der kun værdsætter Arbejdet efter sit Lommepegebehov. Saa længe en ung Pige fra et velstillet Hjem vil indlade sig paa at staa som Ekspeditrice i en Forretning for de 15 à 20 Kr. mdl. som hun behøver til personligt Brug, uden at bekymre sig om, hvor meget hun derved skader de Kolleger, der skal leve af deres Arbejde, saa længe er det ikke muligt at skabe et virkelig fagligt Sammenhold indenfor de kvindelige Erhvervsgrene. Foreningen kan tillige paa denne Maade efterhaanden retlede og udnytte en stor Arbejdskraft, som nu rundt i Hjemmene bortødsles paa unyttige og uskønne Ting ved at være Salgsbureau for arbejdende Damer og forsyne dem med virkelig kunstneriske Tegninger og Modeller. Og den kan samle de spredte Kræfter fra hele Landet for derigennem at forædle Husfliden til Kunstflid og skabe et mere lønnende Marked for Landets egne Produkter. At tilvejebringe en saadan Samvirken og gøre den til en stor Enhed, der har Betydning for Folkets Kvinder i de utallige Hjem, maa staa for de Ledende som Værkets Hovedtanke.

Vi har derfor fra første Færd vovet et stort Spring for at arbejde denne Tanke ind i Almenhedens Bevidsthed. Foreningen er ung og nystiftet, har ingen Penge, ingen Erfaring, ingen forretnings-mæssige Forbindelser, den har begyndt sin Skolevirksomhed for et Par Maaneder siden, og dog har den i Sommer straks paabegyndt en stor og samfundsnyttig Gerning ved Friundervisning. For det første afholder den et fire Maaneders Frikursus for omkring 50 unge Piger fra København med to Timers daglig Undervisning i HedeboSyning og Kunstbrodering for at modvirke den herskende uskønne Smag i Haandgærningen, særlig den grimme og unyttige Hækling, og hvad mere er, den har fra Landets forskellige Egne indbudt unge Piger, i Aar 11 i Tal, tre fra Island, fire fra Slesvig, tre fra Lolland og en fra Jylland til et fire Maaneders Kursus i Kunstvævning med fri Rejse, frit Ophold og fri Undervisning, foruden at der er nedsat et Udvalg, der ledes af Grosserer, Frk. Caroline Hansen, bistaet af Fru Jutta Bojsen Møller og Frk. Agnes Frohne, som paa den mest fyldestgørende og omsigtsfulde Maade drager Omsorg for, at de unge Gæster faar alt at se, hvad Hovedstaden har af lærerige Seværdigheder baade i Henseende til Kultur og Naturomgivelser. At Tanken er bleven hilst med Sympati og Tilfredshed ses bedst af, at de Styrende i vore forskellige Etablissementer, saasom Dansk Folkemusæum, Zoologisk Have, Tivoli, Panoptikon og Cirkus o. fl. med den største Beredvillighed har givet de unge

Piger Adgang til deres Herligheder, ligesom Magistraten har givet dem daglig gratis Adgang til Brusbade, hvad der efter min Mening i civilisatorisk Henseende er ret opdragende.

Dette Sommerkursus er det Meningen at fortsætte hvert Aar med skiftende Gæster fra de forskellige Egne af Landet, saa mange, der er Plads og Raad til. Saavidt mig bekendt, er dette et første Skridt, en lykkelig Blanding af Arbejde og Fornøjelse, der er bleven grebet med den mest levende Interesse og Begærlighed af selve de Unge, der er lutter Iver for at se og lære det mest mulige og næsten alle af egen Drift arbejder langt ud over Dagens fastslaaede Timer. Naar De betænker, mine Tilhørere, hvilken Betydning i national Henseende det vil have, hvilken Hjertevarme og hvilken Berigelse det vil give, at saa og saa mange unge Kvinder Aar efter Aar vender fra Hovedstaden tilbage til de landlige Hjem efter en lykkelig og lærerig Sommer, med Sindene fyldt af smukke Indtryk, af national Kultur, af gæstfri Venlighed, af nye Venskaber, af forhøjet Sans for Skønhed i Arbejdet, saa vil De allerbedst føle og forslaa, hvad vi, der har undfanget Tanken, mener med Samvirken og med vor Sags kulturelle Betydning. Sandsynligvis vil De nu tænke: Ja, alt dette er smukt og godt, men Pengene til det, hvor vil de faa dem fra, til Frielever hele Sommeren med Rejse, Ophold og Udflugter, til Væveskole og Tegnstue og Snedkerværksted og Materiale og Lønninger og Kontorhold og Gud ved hvad mere. Selvfølgelig er det ogsaa paa det Punkt, at Tampen brænder - let er det ikke. Ganske vist er vi Kvinder vant til al undvære Penge, naar vi starter noget, af den gode Grund, at vi ingen har; men det siger sig selv, at ved Grundlæggelsen af dette Foretagende, hvor der skulde anlægges en Skole med høj Husleje, kostbare Væve og fuldt Skoleinventar, forbunden med en andetsteds beliggende Snedkerskole med Høvlebænke og Værktøj, samt en et tredje Sted beliggende Tegnstue med fuldt Inventar, anlægges et Lotteri med en øjeblikkelig Forarbejdelse af 400 Gevinster, engageres de nødvendige Funktionærer, betales Avertering, Clichéer og Tryksager, altsammen uden nogen Indtægt i mindst et Aar, saa maatte en Anlægskapital paa 8 à 10,000 Kr. være en Nødvendighed, og selvfølgelig havde vi dem ikke. Dog, havde vi ventet med at begynde paa Foretagendet til en saadan Kapital var bleven samlet, saa var vi simpelthen aldrig komne til at begynde. Folk giver ikke til noget, der endnu ikke eksisterer. Man maa efter min Erfaring have Mod til at vove Springet ud i det Uvisse og gennemgaa de dermed forbundne pekuniære Vanskeligheder og Kvaler i de første Aar, hvis man vil paabegynde en Samfundssag og har den fornødne Tro til den.

For dog imidlertid at have noget at begynde med, sendte vi en skriftlig Henvendelse til omtrent tusinde Damer fra By og Land, som man kunde tænke sig vilde interessere sig for Sagen. Fra Landet kom saa godt som ingen Ting, men fra København fik vi omkring 4000 Kr. og disse Penge er blevne saa fornuftigt anvendte, at vi virkelig for denne lille Sum har faaet hele Skolen indrettet og endda holdt den gaaende med Lønninger og øvrige løbende Udgifter de første Par Maaneder. Saa var Pengene naturligvis opbrugte, men i den første snevre Vending har vi saa haft det Held, at en samfundsinteresseret og saare dygtig Dame ædelmodigt har ydet Foreningen et Laan paa gunstige Betingelser, foruden anden værdifuld Støtte uden hvilken vi vanskelig havde klareret os.

Da vi jo saa heldigvis har en Lotterikoncession, dernæst godt Haab om noget Statstilskud og aarlige Bevillinger fra forskellige velgørende Institutioner - maaske ogsaa private Bidrag, samt Udsigt til lidt Overskud ad Aare fra Medlemskontingenterne, der endnu kun forslaar til Opretholdelse af Foreningslokalet, saa haaber vi ved energisk og dygtigt Arbejde at kunne kæmpe os igennem Begyndelsesaarenes meget store Vanskeligheder og inden alt for længe at faa opfyldt den første Betingelse for at faa Vind i Sejlene, den, at faa et godt beliggende Udsalgssted, som altsaa senere tænkes flyttet sammen med Foreningslokalerne og Skolen i Kv. Bygning. Men da en beskeden Butik paa det bedste Strøg i København koster mange tusinde Kr. aarlig, og der skal skaffes Butiksinventar og Salgslager, er dette jo ikke let at stille paa Benene. Dog vi haaber det bedste, især fordi Bestyrelsen kan sætte sin Lid til sine Hjælpekræfter. Baade Lærerinder og Funktionærer udfører et beundringsværdigt stort Arbejde og føler sig fuldstændig solidariske med det unge Foretagende. Dettets største Vanskelighed har jeg imidlertid ikke nævnet, og det er Tilvejebringelsen af en værdifuld Bestand af Tegninger, samt den kunstneriske Assistance, den Del, der er Livsnerven i Foretagendet, da dets Værdi og Held ene og alene beror paa, om det er kunstnerisk smukke Ting, der fremkommer. Vor første Omsorg var derfor at skaffe fyldestgørende kunstneriske Raadgivere, og i saa Henseende har vi haft det Held at sikre os velvillig Bistand af saa anerkendte Autoriteter som Professorerne Vilh. Bissen og Arnold Krog samt Arkitekt Carl Brummer, men ikke desto mindre stod vi jo ved Foretagendets Begyndelse ganske uden Tegninger og uden Penge til at erhverve dem. Vi henvendte os da til en Række Kunstnere med Bøn om en Tegning som Gave, og med den Kunstnere egne Elskværdighed har mange af dem efterkommet Opfordringen. Disse Tegninger er under Arbejde nu, og vil udførte i Vævning, Broderi og Træarbejde blive at se paa Foreningens første Udstilling af Lollerigevinster og Salgsvarer i Midten af

November Maaned; og hvad vi yderligere har haft Brug for af Tegninger og daglig kunstnerisk Assistance bliver for Tiden uden øjeblikkelig Vederlag ydet af en ung Kunstner, der interesserer sig stærkt for Sagen. Uden denne Hjælp i kunstnerisk Henseende vilde det have været aldeles umuligt at komme paa Gled, og saa meget kræves der for at tilvejebringe den nødvendige Bestand af Tegninger, at der alt nu haves over hundrede store og smaa, og dog er daglig Trang til flere. De vil af denne lille Oversigt have faaet et Indtryk af, at Arbejdet ved at starte dette Foretagende er overvældende stort, Risikoen ret betydelig og Vanskelighederne mange. Blot ved at røre ved den, har den været som en Lavine; trods den ret stort anlagte Begyndelse har nemlig den ene Opgave med rivende Fart ført den anden med sig: Oprettelsen af Filialer i vore større Byer, hvoraf forhaabentlig Aarhus vil blive den første i Rækken, Tilbud om Eksport til Amerika af HedeboSyning, Planer om et meget tiltrængt Garnfarveri med holdbare Plantefarver, Korrespondance angaaende Salg af islandsk Industri, Forespørgsler om snarlig Forøgelse af Undervisningsfagene med Læderarbejde, Bogbinderi, Metalciselering o. l. og mange andre Ting, som jeg ikke her skal trætte Dem med at nævne. Jeg skal kun fastslaa som Hovedsummen af, hvad jeg i Dag har fremsat, at den danske Kunstflids Fremme er en Sag, der bærer mange Spirer i sig og indeholder store Muligheder alt i Forhold til i hvilken Grad det vil lykkes at faa selve Befolkningen i Tale, at interessere den for at forskønne det daglige Livs Brugsgenstande og derved gøre dem mere værdifulde og salgbare.

Det hele er jo endnu kun i sin Vorden, et lille svagt og besværligt Barn, der kan vantrives og dø, og i hvert Fald maa have forstandig Røgt og Pleje for at vokse sig kraftigt og stærkt. Men det er et kært Barn for dem, der har taget sig det an. Det er en interessant og smuk Sag at virke for, som alle Sager, der gaar ud paa at skabe og forøge Værdier.

Hvorom alting er, vil De have forstaaet, at Kunstflidsforeningen, hvis den vinder frem og griber om sig, vil blive den af Kvindernes Bygnings Institutioner, som repræsenterer det praktiske Forretningsliv, det Sted, hvor der bliver noget at se, og som derfor trækker det store Publikum til sig, det Sted, hvor der skabes og omsættes materielle Værdier, hvor der sælges og købes, hvor der er Liv og Røre, og som derfor kræver den absolut centrale Beliggenhed. Det skulde glæde mig om mine Ord har vakt lidt Interesse for Sagen i denne Forsamling. Hvis den har det, vil jeg bede Dem komme og se Virksomheden og lægge et godt Ord ind for den, saa den spreder sig til alle Landets Egne. Ja, netop spreder sig! Jeg kan i den Forbindelse slutte med de samme Ord, hvormed jeg for fem Aar siden afsluttede

den Tale, der indledede Indsamlingen til Kvindernes Bygning: Kvindernes Udstilling, den første i Europa, blev trods alle Vanskeligheder ført igennem og fulgtes af Held. Lad os da haabe, at ogsaa Kv. Bygning vil blive rejst og bære en Løvetandsblomst over Porten. Det var Udstillingens Mærke. Da Løvetanden valgtes dertil, var næppe nogen anden Tanke forbunden dermed, end at Blomsten var af god dekorativ Virkning. Men man har absolut villet lægge en symbolsk Betydning deri. Nuvel, lad saa være! Lad da det danske kvindelige Samarbejde til Symbol vælge den saa længe ringeagtede Løveland, med Roden, der har en Nytteværdi, med Blomsten, der danner en Enhed af de mange, med Frøet, der i selve Luften spredes over det ganske Land, og ad Aare kommer igen som et utalligt og lysende Foraarsflor.

Kilde

"Kvinden og samfundet": nr. 32, 1901, s. 122-26, Kvinfos kvindearkiv.

Kildetype

Dokumentation i avis, magasin e.l.

Tags

Foredrag, Kvindebevægelsen

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/emma-gads-tale-ved-dansk-kvindesamfunds-faellesmode>